

Η είδηση αναρτήθηκε πάραυτα στα site. Ο πρώην δικτάτορας της Αργεντινής, Χόρχε Ραφαέλ Βιδέλα, ο οποίος είχε καταδικαστεί σε ισόβια κάθειρξη για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν κατά τη διάρκεια της εξουσίας του (1976 - 81), πέθανε στη φυλακή σε ηλικία 87 ετών.

Γεννημένος το 1925, ήταν τρίτο από τα πέντε παιδιά του στρατιωτικού πατέρα του, ο οποίος έζησε μέχρι το '52 για να δει τον Χόρχε λοχαγό. Η μητέρα του, ατυχώς, έζησε έως το '87 και είδε πολλά περισσότερα.

Τον Αύγουστο του '75 η Ιζαμπέλα Περόν, τρίτη σύζυγος του Χουάν Περόν, που τον είχε διαδεχθεί στην προεδρία της χώρας τον Ιούλιο του '74, προήγαγε τον Βιδέλα σε γενικό διοικητή του στρατού. Μόλις εννιά μήνες αργότερα ο Βιδέλα ετίθετο επικεφαλής της στρατιωτικής χούντας που ανέλαβε πραξικοπηματικά τα ηνία της χώρας.

Όπως συμβαίνει σχεδόν πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις, όπου την εξουσία την ασκεί ανεξέλεγκτα, ένα μικρό σχήμα μη αιρετών κυβερνητών με ισχυρές στρατιωτικές καταβολές και ερείσματα, έτσι και στην Αργεντινή αυτή η συνταγματική εκτροπή βυθίστηκε στο έγκλημα και στη βαρβαρότητα.

Ο πολιτισμός της Αργεντινικής χούντας αποτυπώθηκε στις «λος μάντρες», τις μαυροφορεμένες μανάδες που κάθε εβδομάδα παρέλαυναν στην Πλάζα ντελ Μάγια, με εικόνες των αγαπημένων, εξαφανισμένων προσώπων τους. Αποτυπώθηκε ακόμα καλύτερα στα όσα διηγείται ο δημοσιογράφος Γιάκομπο Τίμερμαν, σύμβολο του «Βρόμικου Πολέμου» που είχε υποστεί τα πάνδεινα. Οι εγγυητές λοιπόν της δυτικής νομιμότητας ανέλυσαν στο δημοσιογράφο κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων τα εξής:

«Η Αργεντινή έχει τρεις βασικούς εχθρούς: Τον Καρλ Μαρξ επειδή προσπάθησε να καταστρέψει τη χριστιανική έννοια της κοινωνίας, τον Ζίγκμουντ Φρόυντ, επειδή προσπάθησε να καταστρέψει τη χριστιανική έννοια της οικογένειας και τον Άλμπερτ Αϊνστάιν επειδή προσπάθησε να καταστρέψει τη χριστιανική έννοια του χρόνου και του χώρου.»

Κατά τη διάρκεια αυτής της χρηστομάθειας επεδίδοντο με ζήλο σε ηλεκτροσόκ στα γεννητικά όργανα του τυχερού Τίμερμαν. Τυχερού πραγματικά, διότι παρά τους φυσικούς και ψυχικούς εξευτελισμούς, παρά τα τον πόνο και τον τρόμο που βίωσε, επέζησε. Έφτασε 76 ετών και το '99 αποχώρησε από τα εγκόσμια.

Ο ίδιος αφηγείται με τρόπο σπαρακτικό για βασανιστήρια που λάμβαναν χώρα μπροστά σε συγγενείς:

«όλος ο συναισθηματικός κόσμος, κτισμένος στο πέρασμα των χρόνων με την μεγαλύτερη δυσκολία, καταρρέει με μια κλοτσιά στα γεννητικά όργανα του πατέρα, μ' ένα χαστούκι στο πρόσωπο της μητέρας, με μια προστυχιά στην αδελφή, με την ασέλγεια της κόρης. Ήμουν μάρτυρας στην προσπάθεια μιας κόρης να κερδίσει την εύνοια ενός φρουρού ώστε να μάθει τη συνέβαινε στην μάνα της, να της στείλει ένα πορτοκάλι, να κερδίσει για λογαριασμό της την άδεια να πάει στο μπάνιο.»

Τυχερός λοιπόν που επέζησε της κολάσεως της βίας, αλλά δεκάδες χιλιάδες συμπατριώτες του δεν είχαν την τύχη του. Εξαφανίστηκαν. Ούτε τάφος, ούτε ένδειξη για τις μανάδες τους, τις γυναίκες, τα παιδιά, τους αγαπημένους τους. Πολλούς από αυτούς, τους απήγαγαν εν μέση οδώ, με τα άνευ διακριτικών Φορντ Φάλκον της στρατιωτικής αστυνομίας και μοιραία ακολούθησαν τα βάρβαρα μονοπάτια των βασανισμών. Πιθανότατα κατάληξη η πτήση θανάτου, όπου οι ναρκωμένοι κρατούμενοι κρατούμενοι ρίπτονταν από πολεμικά αεροσκάφη ή ελικόπτερα στα νερά του Νότιου Ατλαντικού. Η επιχειρησιακή βάση, το στρατηγείο αυτής της βαρβαρότητας ήταν η ESMA, η Σχολή μηχανικών του Ναυτικού. Απροσδιόριστος αριθμός πολιτών χάθηκε έτσι ή και με άλλους τρόπους. Ίσως περισσότεροι από δεκαπέντε χιλιάδες. Συμπαίκτης παντως, στις παρτίδες τένις του επικεφαλής του μηχανισμού της ESMA

, ναυάρχου Εμίλιο Μασέρα, ήταν ο νούντσιος Πίο Λάγκι που αργότερα, θα γινόταν καρδινάλιος

Στην κορφή όλων αυτών των βαρβαρικών δραστηριοτήτων βρισκόταν ο στρατηγός, ο πρόεδρος, ο Βιδέλα. Ένας ξεχωριστός Βρετανός δημοσιογράφος συγγραφέας, ο προσφάτως εκλιπών Christopher Hitchens στο βιβλίο του Hitch 22 (Νοέμβριος 2011), περιγράφει τις εντυπώσεις του από την συνέντευξη που του είχε πάρει από τον δικτάτορα τον Δεκέμβριο του '77.

«...έχω μια φωτογραφία από εκείνη την συνάντηση, που με κάνει ακόμα να θέλω να κάνω εμετό. Να ο φονιάς, ο βασανιστής, ο κερδοσκόπος από τους βιασμούς, σαν να εικονογραφεί με την παρουσία του ένα σεμινάριο για την κοινοτυπία του κακού. Κοκαλιάρης, με ασήμαντη όψη, με μουστακάκι, μοιάζει με βλάκα που παριστάνει την οδοντόβουρτσα...»

«...Το θεωρούμε μεγάλο έγκλημα», του εκμυστηρεύτηκε ο el Presidente «να είναι κάποιος ενάντιος στο δυτικό και χριστιανικό τρόπο ζωής μας. Κίνδυνο δεν αποτελεί μόνον ο βομβιστής, αλλά και ο ιδεολόγος.»

Ο Hitchens, στο ίδιο βιβλίο, δίνει την απάντηση στο γιατί, ανάμεσα στα άλλα καταδικάστηκε ο στρατηγός: *“Επειδή πουλούσε τα παιδιά των βασανισμένων και βιασμένων γυναικών που κρατούνταν στην ιδιωτική του φυλακή.”*

Μετά την πτώση της χούντας το 1983, απότοκο και της ήττας στον πόλεμο των Φόκλαντς (ομοιότητες ε;), ο Βιδέλα καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη αλλά η κυβέρνηση του Κάρλος Μένεμ του απένειμε χάρη το 1990. Συνελήφθη εκ νέου, δικάστηκε και καταδικάστηκε πάλι σε ισόβια, ενώ το 2010 καταδικάστηκε πάλι για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, συμπεριλαμβανομένης και της συστηματικής «κλοπής» των βρεφών που γεννιόντουσαν από πολιτικούς κρατούμενους, στα κρυφά κέντρα βασανιστηρίων. Έχει υπολογιστεί ότι από τα 400 βρέφη που αφαιρέθηκαν από τις μητέρες τους, μόλις τα 100 έχουν βρεθεί και

επιστραφεί στους βιολογικούς τους γονείς.

Ο ακτιβιστής για τα ανθρώπινα δικαιώματα και βραβευμένος με βραβείο Νομπέλ, Αργεντινός Αδόλφο Πέρες Εσκιβέλ, δήλωσε στο πρακτορείο Ρόιτερς δήλωσε πως: *«Ο θάνατός του έβαλε τέλος στη φυσική παρουσία του, όχι όμως και σε όσα προξένησε στη χώρα»*.

Ο στρατηγός Χόρχε Ραφαέλ Βιδέλα, πέθανε στο κελί της φυλακής στα 88 του χρόνια. Ατυχώς για τους απογόνους του, τα επτά παιδιά του και τα περισσότερα εγγόνια του, θα τον θυμούνται ως εμπνευστή ενός «βρώμικου πολέμου», ως εφαρμοστή των «πτήσεων του θανάτου» σαν εκείνον, που επέβαλε τη συστηματική κλοπή βρεφών.

Κι' όλα αυτά για πιο ακριβώς λόγο; Για την υπεράσπιση των αρχών του δυτικού χριστιανικού πολιτισμού; Πολύ σαθρή ερμηνεία.

Η δυτικοχριστιανική ιδεολογία, ήταν μια βιτρίνα, μια πρόφαση. Η πολιτική και η οικονομία είχαν το πρώτο και τον τελευταίο λόγο πίσω από ότι συνέβη τόσο στην Αργεντινή όσο και στην υπόλοιπη Λατινική Αμερική.